

Τὸ σκυλί τοῦ ἀγνώστου

'Ήταν μιὰ σκοτεινὴ νύχτα καὶ ἀπὸ ἕναν ἐρημικὸν δρόμο τῶν Παρισίων, διάβαινε ἕνας ὀλομόναχος καρβάλλης. Ἀποτόμως τὸ ἄλογό του ἐσταμάτησε, ὡς νὰ εἶχε ξαφνισθεῖ.

Τότε ἕνας ἀνθρώπος σπκώθηκε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ μ' ἕνα πῆδημα παραμέρισε φωνάζοντας.

Ὁ ἱππεὺς θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε :

— Πι ἐπάθεθ, ἀνθρώπε μου, καὶ κάθσοι καταμεοῆς τοῦ δρόμου μὲ κίνδυνο νὰ σὲ καταπατήσουν οἱ διαβῆτες ;

— Θὰ ἐκάνετε καλλίτερα νὰ βοηθήσοιτε ἕνα δυστυχῆ ἀνθρώπου, παρὰ νὰ τὸν μαλώνετε ἔτσι, ἐφώναξεν ὁ ἄλλος. Εἶχε τριακόσια χρυσὰ φράγκα εἰς αὐτὸ τὸ σακκουλάκι καὶ πῆγαινα νὰ πληρώσω ἕνα συνάλλαγμα τοῦ ἀφεντικῆ μου. Τὸ σακκουλάκι ἔσπασε καὶ τὰ χρήματα σκορπιοθήκανε σὸ δρόμο. Δυστυχία μου ! Ἔχετε ἀπάνω σας σπῆρα ;

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκολο νὰ βρεθοῦν χαμένα χρήματα μὲ τέτοιο σκυτάδι ποὺ κάνει ἀπόψε, εἶπεν ὁ ἱππεὺς, πεζεύων. Δὲν ἔχω σπῆρα, ἴσως ὅμως νὰ μορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Σοῦ ἔμεινε κανένα ἀπὸ τὰ νομίσματα ποὺ ἔχασες ;

— Μῖνον ἕνα, ἀπάντησε ὁ δυστυχῆς ἀνθρώπος κλαίων.

— Δῶσε μου τὸ.

Ὁ κακομοῖρος ἐκεῖνος δίστασε, ἀλλὰ ὁ ξένος ἐπανάλαβε τὰ λόγια του μὲ τόνο τόσο αὐθεντικὸ ποὺ καὶ τὸ τελευταῖο νόμισμα ἐδόθη εἰς αὐτόν.

Ὁ ξένος σφύριξε καὶ ἀμέσως ἔτρεξε κοντὰ του, ἕνας μεγάλος μολοσὸς ἀπὸ τὴ Δανία.

Ἐπλησίασε τὸ νόμισμα στὴ μύτη τοῦ σκύλλου καὶ τοῦ εἶπε :

— Ψάξε.

Ὁ σκύλλος ἐμύρισε τὸ χρυσὸ νόμισμα καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ. Δὲν ἐπέσραον πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἄρχισε νὰ φέρῃ ἕνα ἕνα τὰ νομίσματα. Τὰ βάζε στὴν παλάμη τοῦ κυρίου του, ἐνῶ ὁ φτωχὸς ὁ ὑπηρετὸς στεκότανε ἐμβρόντιτος ἀπὸ τὸ θαυμασμό.

Δέκα τέσοιρες φορὲς ἐπέστρεφεν ὁ σκύλλος φέρνοντας κάθε φορὰ καὶ ἕνα λουδοβίκειο χρυσὸ ἀξίας εἰκοσι φράγκων. Ἐπειτα, κατόπιν μακρὰς ἀναζητήσεως, ξαναγύρισε μὲ τὸ στόμα ἀδεινὸ καὶ ἔβγαλε ἕνα χαμπλὸν γαυγιμόν, ὡσὰν νὰ ἔλεγε :

— Δὲν ἔπαρουν ἄλλα.

— Μὰς λείπει ἕνα εἰκοσὸφραγκο, εἶπεν ὁ ξένος. Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶχες ἀκριβῶς τριακόσια φράγκα ;

— Βέβαιος ὅσον δι σὰς βλέπω, κύριε, ἀπάντησεν ὁ ὑπηρετὸς.

Τότε κύτταξε πάλιν τὸ σακκουλάκι σου. Ἰσως τὸ εἰκοσὸφραγκο ποὺ λείπει εἶνε μέσα...

Ὁ ὑπηρετὸς, κίτταξε καὶ τὸ βρῆκε, πράγματι.

— Ω, κύριε, ἀνέκραξεν, ἐνῶ ὁ ξένος ἀνέβαινε εἰς τ' ἄλογό του, εἶσε ὁ σωτήρας μου. Πέστε μου τὸνομά σας νὰ μῆθῃ καὶ ὁ κύριός μου ποῦς τοῦ ἔκαμε τόσον μεγάλη ἐκδούλευσι.

— Δὲν ἔκαμα τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ ξένος. Εἶπε στὸν κύριό σου, ὅτι αὐτὸς ποὺ σὲ ἐροῦθῆσε εἶνε ἕνα λαμπρὸ καὶ νοσηρόστατο σκυλί ποὺ τὸ λέν «Χαρὰ».

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀφοῦ ἡ Γαλλία εἶδε ἡμέρες ἐπαναστάσεως καὶ ταραχῶν καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια ἐξεδιώχθη, ὁ ἀφέντης τοῦ ὑπηρετοῦ ποὺ ἔχασε τὰ χρήματα, ἔλεγε τὸ ἐπεισόδιὸ τοῦ μερικὸς φίλους του.

Ἔνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶχεν ὑπηρετήσει ἄλλοτε καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Χαρά ! Χαρά ! ἀνέκραξεν αὐτός ;

Ἔνα μόνο σκυλί ἦταν ποὺ εἶχε τὸ ἑλληνικὸ τοῦτο ὄνομα καὶ σὰ βεβαίω ὅτι πιστότερο καὶ ἐξυπνότερο σκυλί, δὲν βρέθηκε στὸν κόσμῳ. Στὴν ὥρην πάντοτε τὸν κύριό του, διὰν ἐβγαίνεν ἀγνώριτος περίπατο.

— Ποιὸς ἦταε ὁ κύριός τ' εἶ ; ρωτήσανε ὄλοι ἀμέσως.

— Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολεὼν ὁ Γ'.

Τὸ μεγαλύτερο ρολοῖ

Τὸ μεγαλύτερο ρολοῖ τοῦ κόσμου βρῖσκεται εἰς τὸ Παρλαμέντο τοῦ Λονδίνου.

Εἶνε τοποθετημένον ἀπάνω σὲ εἰδικὸν πύργο καὶ ἔχει τέσοιρες πλάκες διαμέτρου 20 ἀγγλικῶν ποδῶν. Τὸ ἔκρημας του ἔχει μήκος πῆρ τοῦ 20 πόδας. Ὁ λεπτοδείκτης του δεικνύει τὸζον μισοῦ σελῶν μέτρον κάθε λεπτο τῆς ὥρας. Οἱ τροχοὶ του εἶνε κατασκευασμένῳ ἀπὸ χρυσοῖδηρο. Ὁ κῶδων του, ποὺ σημαίνει τῆς ὥρας ἔχει βάρους 14 τόννων, ἡ δὲ σφῆρα του πλέον τῶν 100 λιτρῶν.

Χάρις σὲ σύστημα τοῦ ἐσωτερικοῦ του φωτισμοῦ ἡ ὥρα του, τὴν νύχτα, διακρίνεται σὲ ἀπόστασι μεγάλην.

Ἄλλοτε οἱ πῆχοι τοῦ πελώριου αὐτοῦ κῶδωνος ἐφθάναν ὡς τὰ ἄκρα τῆς Ἀγγλικῆς Πρωτεύουσος, ἀλλὰ τώρα δὲν ἀκίβεται πλέον. Ἐπέκρυψε καὶ αὐτὸς σὸ βῆρος τῆς ἡλικίας καί... ἐφράγισε.

Οἱ ἀνθρώποι

ΚΑΙ Οἱ πολυτίμοι λίθοι

Προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες. — Τὶ ἰδιότητες ἔχουν, τὰ διαμάντια, τὰ ρουμπίνια, οἱ σμάραγδοι... — Πεῦ ἦσαν χαραγμένες οἱ δέκα ἐντολές. — Ἔνα ἐπεισόδιον γνωστοῦ Ἀθηναίου κοσμηματοπώλου. Ὁ ψεύτικος αἱματοστάτης κλπ. κλπ.

Δὲν ἔπαρξε λαὸς ποὺ νὰ μὴν ἀνακίττειε στὶς παραδόσεις του καὶ στὶς προλήψεις του, τοὺς πολυτίμους λίθους. Κατὰ τοὺς Ἑβραίους, ἔξαφνα, αἱ Δέκα Ἐντολαὶ ποὺ ἔδωκε ὁ Θεὸς στὸν Μωϋσοῦν, εἶταν χαραγμένες ἐπάνω σὲ σμάραγδο. Κατὰ τοὺς Μωαμεθανοὺς δὲ, σὲ σμάραγδο. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα λέγουν ὅτι ὁ παράδεισός των εἶνε αἰωμόνος μὲ ρουμπίνια καὶ μαργαριτάρια καὶ ὅτι τὰ δέντρα του εἶνε ἀπὸ σμαράγδια.

Ὅσον ἀφορὰ εἰς προλήψεις τῶν «πολιτισμένων Ἐυρωπαίων», ἀκούστε :

Τὸ διαμάντι σημαίνει χαρὰ, ἀγνότητα. Εἶνε καρδοτονωτικὸν καὶ διευκολύνει στὴ γέννα !..

Τὸ ρουμπίνι κατ' ἄλλους συμβολίζει τὴν πίστη καὶ κατ' ἄλλους τὴ δόξα, τὴν ἡμερία τὴν ὑπομονή. Τώρα ἀν αὐτὰ τὰ τρία πράγματα συμβιβάζονται, ἕνας θεὸς τὸ ζέρει.

Τὸ κοράλι προσφύλασσει τὴν ὄρασι, σταματὰ τὴν αἱμορραγία, εἶνε ὑπαντικὸ καί... κίτρινίζει διὰν ἕνας φίλος μας βροσκαται σὲ κίνδυνο.

Τὸ σμαράγδι σημαίνει ἀγνότητα ἢ ἐλπίδα, προσφύλασσει ἀπὸ τὴν ἀποληξία καὶ (χμ...)βραγίζει διὰν ἡ κόρη ποὺ τὸ φορεῖ χάσει τὴν ἀγνότητά της.

Τὸ τοπάζι διάγχει τὴ μελαγχολία... Ὁ ἀμέθυστος διαλύει τὸ μεθύσι (γι' αὐτὸ φαίνεται τὸν ἐσυνεθίζαν στὴ Ρωσσία). Ὁ αἱματοστάτης τέλος, καθὼς τὸ δείχνει καὶ τὸ ὄνομά του σταματὰ τὸ αἷμα.

Ἐὰν εἶνε ἀληθινὰ αὐτὰ, ἀρμόδιον νὰ μᾶς πληροφοροῦσιν εἰνε οἱ ψυχολόγοι. Εἶνε ἐν τούτοις βέβαο, ὅτι ἡ πίστις εἰς τὰ ζήτηματα τῶν προλήψεων παίζει ὀποδαῖο ρόλο, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ κατωτέρω ἐπεισόδιον ποὺ συνέβη στὸν πατέρα μου, γνωστοῦ Ἀθηναίου κοσμηματοπώλου, ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια.

Ἔνα μεσημέρι, θὰ ἦταν μία ἢ ὡρα, μπῆκε στὸ κατάστημα ἕνας κύριος καλοντυμένος καὶ ἀρκετὰ σοβρῶς, ζητώντας ἕνα αἱματοστάτην.

Ὁ πατέρας μου ἔτρεξε νὰ περιποιηθῇ τὸν κύριο ποὺ ἐφάνετο ἀρκετὰ ἀνήσυχος. Εἶχε γυρίσει ὄλα τὰ καταστήματα, καθὼς μᾶς ἔλεγε, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατο νὰ βρῇ τέτοια πέτρα. Ὅταν ἐπληρώνη ὄσο ὄσο, ἔστω καὶ δανεικῆ. Εἶχε ἀπόλοτον ἀνάγκη αὐτῆς γιὰτὶ ἡ γυναῖκα του ἦτο σὲ ἐπικίνδυνον κατάστασι.

Ὁ πατέρας μου τότε, ἀντέληφθη ἀπὸ τὰ τρομαγμένα λόγια τοῦ κυρίου περὶ τὸν ἐπρόκειο, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ, φέρνοντας του διάφορα παραδείγματα, ὅτι αὐτὸς ἡ ἰδέες δὲν ἐπιτρέπονται στοὺς ἀνδρας τουλάχιστο. Ἄδικα ὄμως.

Ὅτε ἡ πεθερά μου, ὅτε ἡ γυναῖκα μου, θὰ μ' ἀφίσσιν νὰ μείνω σπῆρι, ἀν δὲν τοῦς πᾶω ἕνα αἱματοστάτην ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ κύριος, καὶ ἀπὸ αὐτὸ καταλαβαίνετε εἰ εἶδους δῆμα ἐπαίξετο σπῆρι τοῦ.

Ὁ πατέρας μου τότε, ἀφοῦ μοῦ ἔκλεισε «αἰνιγματωδῶς» τὸ μᾶτι, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μὲ προσοχὴ στὰ συρτάρια του. Τέλος εὗρεκα ἕνα αἱματοστάτην ἐξαιρετικὰ χροματισμένο, λιγάκι τετραγώνον, καὶ τὸν ἔδωκε στὸν κύριον μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ γιὰτὶ ἦτο ξένος. Ὁ κύριος εὐχαριστήθηκε πολὺ, καὶ ἔφυγε ἀνακουφισμένος, ἀφοῦ μᾶς ἐπεσχέθη ὅτι θὰ τὸν ἐπιστρέψῃ ἐντός τῆς ἐβδομάδος.

Δὲν εἶχαν περᾶσει τρεῖς τέσοιρες ἡμέρες, καὶ ὁ κύριος γελῶντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του, μᾶς ἐγύρισε τὴν πέτρα. Ἦταν ὄλος χαρὰ. Τὰ μᾶτια του ἐγυάλιζαν καὶ ἡ εὐχαριστοπι ἦταν βαθεὶδ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

«Θαύμα! Σωστὸ θαῦμα, κύριε!» ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στὸν πατέρα μου. «Σὰς διαβεβαίω ! Μόλις ἀκούμπησι τὴν πέτρα ἐπάνω τῆς ἡ γυναῖκα μου, ἀφίσε ἕνα πολὺ βαθὲ ἀναστεναγμὸ ἀνακουφιστικῶς, καὶ σὲ μιὰ ὡρα, εἶδαμε σημαντικὴ βελτίωσι ! Ἄφου καὶ οἱ γιαιροὶ, ἀπῆρσαν ! Μὰ εἶνε νὰ μὴ θαυμάσσουν...»

Καὶ ἔφυγε ὁ κύριος εὐχαριστιμένος, ἔχοντας βαθεὶδ πλέον ριζωμένη τὴν πεποιθῆσι τοῦ στὴν θεραπευτικὴν ἐνέργεια αὐτοῦ τοῦ αἱματοστάτην.

Καὶ ὄμως, καθὼς μοῦ ἐξήγησε κατόπιν ὁ πατέρας μου, ὁ αἱματοστάτης αὐτὸς εἶταν ψεύτικος. Εἶταν ἀπολύτοτα, ἕνα γυαλί χροματιστό.

Νίκος Σ. Α.